

РЕЗИМЕ

Овај рад представља анализе спољнополитичких догађаја у европским земљама током периода 2006-2008. Претежно су у питању радови о постсовјетском простору (Русија, Украјина, Грузија и др.), Француској, Пољској, али и о односима Србије и Црне Горе, неким спољнополитичким опредељењима Србије.

Током посматраног периода престала је да постоји Државна заједница Србије и Црне Горе иако се ради о једном народу, заједничке историје и етничког порекла. Фактори и интереси за заједничку државу Србије и Црне Горе су дугорочни и они који су овде презентирани остају и у будућности као јасна препорука за изградњу државног питања српског народа у целини, јасно уз уважавање специфичности постојања црногорске државности кроз историју и посебне улоге Црногораца у српском националном бићу у целини.

На постсовјетском простору Путинова Русија је и током посматраног периода наставила свој општи раст, па је њена улога у међународним односима и светској економији наставила приближавање САД и чак угрозила или претекла неке друге водеће државе света. Већина других земаља овог простора, пролази кроз више проблема, укључујући и оне који се тичу спољнополитичке оријентације земље или могућности унутрашњих подела попут Украјине и Грузије. Украјина је подељена приближно на исток земље који је проруски и запад који то претежно није, из чега проистичу унутрашње кризе и политички и друштвени заплети. Грузија има проблема због спремности Абхазије и Јужне Осетије да буду независне и немоћи режима Сакашвилија да достигне демократске и друге пожељне стандарде грузијског друштва (привредне, социјалне и др.)

Француска се победом на председничким изборима Николе Саркозија нашла у негацији свог полувековног спољнополитичкој и унутрашњополитичког пута V Републике коју су наизменично водили деголисти и социјалисти. Саркози се у брзом року нашао у великим проблемима и паду популарности своје политике засноване на неолибералним начелима супротне деголистичкој традицији странке коју предводи.

Пољска иако формално припада Европској унији, представља земљу «Нове Европе», која је често супротстављена ставовима водећих земаља ЕУ попут Немачке и Француске, а некада и самом Бриселу као седишту ЕУ. Специфичност Пољске је и у лошим односима према Русији. Нови премијер Тус је успео да ове противречности помири, а политичка опција коју он заступа обећава умеренију политику Пољске, наравно док је ова опција на власти у земљи.

Овде је посебна пажња посвећена стратешком пријатељству између Русије и Србије, што је нарочито дошло до изражаја у овом периоду 2006-2008, посебно због руске помоћи Србији око питања Косова и Метохије, јужне српске покрајине.